

[Fuglsang.]

blot at fiske løs. Der må også gøres en indsats for at pleje og forny fiskebestanden, og her kommer man nu ikke uden om et samarbejde mellem praksis og videnskab. Jeg vil åbent erkende, at jeg forstår ikke årsagen til de stadige modsætninger og sammenstød, som finder sted mellem praktiske fiskere og biologer. Ikke mindst i vor tid erkender andre erhverv nødvendigheden af et frugtbart samarbejde mellem teori og praksis, og vi kan da også bare tænke på, at dansk landbrug næppe havde været det, det er i dag, uden at man havde haft et sådant samarbejde mellem praksis og forskning. Og hvad situationen angår, så er det jo trods alt ikke biologernes skyld, at den er opstået, ej heller for øvrigt deres skyld, som virkelig er fiskere. Der er fra fiskerside talt en hel del om deres sammenhold, og det er selvfølgelig godt med det sammenhold, de har, men man må da også se på, hvem man holder sammen med, og hvis interesser man gavner, og for mig at se er det lidt af et forkert sammenhold, når man f. eks. afskærer konservesindustrien fra de nødvendige forsyninger. Mon de, der selv må hente deres føde på havet, altid rigtig tænker over, hvem de solidariserer sig med, og hvis interesser de gavner? Om det f. eks. er dem, der tjener deres føde i konservesindustrien, eller andre arbejdere, som er forbundet med fiskeriet i land, der er skyld i den situation, dansk fiskeri befinder sig i — det er jo ingenlunde tilfældet.

Skyld i situationen er i ikke ringe grad den store vækst i antallet af store kuttere og deres rovdrift bl. a. med hensyn til fangsten af industrifisk. Det er kuttere, som i temmelig stort omfang ejes og drives af trusseredere ud fra rent kapitalistiske profit- og spekulationsprincipper, af folk uden for erhvervet som ostefabrikanter o. lign. Dertil kunne vi, ud over hvad der findes i øjeblikket, for nylig læse i Børsen, at der i øjeblikket i Vesttyskland er 30 nye kuttere på mellem 150 t og 250 t under bygning, som hver regnede med en årlig fangst på 5.500 t. Tror ret mange, at det gavner dem, som fremover skal leve af at fiske, og deres fremtid som fiskere, om man følger hr. Erlendssons recept og bare slipper disse kræfter løs på vores fiskebestand? Tror man, at det gavner

dansk fiskeri, om man følger hans umotive-rede afvisning af, at vi skal deltage i internationale forhandlinger, oven i købet i en situation, hvor der er sandsynlighed for, at der indføres almindelige 200 miles grænser?

Med hensyn til de ovennævnte kuttere, så er det jo samtidig sådan, at SID har kunnet påvise, at netop de er nogle af Danmarks farligste og samtidig dårligst betalte arbejdspladser. Men det er netop deres interesser, hr. Erlendsson og hans parti først og fremmest varetager, og det pynter efter min mening ikke mere på det, om han, muligvis som en slags modvægt, muligvis som en slags afledningsmanøvre, søger at motivere det med antisovjetiske beskyldninger. Jeg vil gerne i den forbindelse spørge hr. Erlendsson, om han virkelig selv tror på, at russerne skulle fange mindst 300.000 t sild i Nordsøen hvert år, for hvis han tror på det, så kan jeg godt forstå, at den fisker, der fortalte ham det, rystede på hovedet, da han tog det til sig som noget sandt. Og så kan jeg også godt forstå, at netop inden for hans parti er der en indgroet mistillid til akademikere. Men det er netop på dette standpunkt til de store kuttere og deres virksomhed, at jeg vurderer fremskridtspartiets afvisning af enhver støtte til fiskeriet, som de gør det til landbruget. De, som i denne situation vil overleve, er jo dem, som i forvejen er stærke, og ikke de svage, ikke dem, der har brug for det, ikke dem, som ofte må gå til havs med for lidt mandskab, fordi de ikke har råd til at betale tilstrækkeligt, og som alligevel kun opnår en ringe løn for alt for meget og for hårdt slid. Og de stærkeste er jo ikke nødvendigtvis de dygtigste, men det er i høj grad dem med de største muligheder for skattemæssige manipulationer, og som kynisk udnytter disse på andres bekostning.

Og hvad bl. a. angår udnyttelsen af afskrivningsreglerne, en ting, som i høj grad også fremmer trusserederiet, så må fremskridtspartiet i høj grad dele ansvaret med andre. Men overhovedet da jeg hørte hr. Erlendssons tale, så tænkte jeg ved mig selv, at det afgørende er jo trods alt det politiske indhold. Det kan ikke være nok, at det forsøges fremført nogenlunde elegant, og at man søger at påkalde både følelser og fornuft, når det slutbillede, der står tilbage,